

jenom povinností speditera pověřeného odebráním zboží, nikoliv firmy žalované. Dále nemá obmezení ručení za mezispeditera dle čl. 380. obch. zák. toho smyslu, že by zasílatel musil sám teprve předem vyzkoušet spolehlivost mezispeditera. To není pravidelně vůbec ani možno, dostačí, dokáže-li zasílatel, jak podle zjištění odvolacího soudu dokázala žalovaná firma, že zvolený mezispediter jest spolehlivým, zasluhuje důvěry a požívá velmi dobré pověsti. Že by se firma R. v tomto případě byla provinila, poněvadž nedala zjistiti při odebrání vykradeného balíku drahou jeho váhu, není prokázáno, neboť není známo, v jakém stavu balík byl při odebrání a byl-li tehdy již vykraden, ale i kdyby tomu tak bylo, nebyl by takový ojedinělý případ již bezpečným důkazem její nezdatnosti, tím méně důkazem, že žalovaná firma mohla tuto nezdatnost znáti a že porušila povinnost řádného obchodníka, když přes to firmu R. pověřila dalším zasláním zboží.

Čís. 6399.

Odpůrčí nárok.

Předpis Šu 4 odpůrčího řádu (§ 32 úpadkového řádu) nevztahuje se na osoby, jež jsou příbuzny nebo sešvakřeny s ženou, jež žije s dlužníkem v mimomanželském společenství.

Tvrzení, že exekuce na jmění dlužníkovy nevedla k úplnému uspokojení (§ 8 odp. ř.), jest zákonnou podmínkou odpůrčího nároku a proto nezbytným předpokladem žaloby nebo námítky, již má býti nárok přiveden k platnosti.

(Rozh. ze dne 21. října 1926, Rv I 1413/26.)

V exekuci Elišky S-ové proti Pavlu S-ovi byly zabaveny movitosti. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Václav F. proti Elišce S-ové, by byla prohlášena nepřipustnou exekuce na řadu movitostí, k nimž tvrdil vlastnické právo. Ve sporu byl převod vlastnického práva na žalobce prokázán, spor týkal se dále pouze námítky žalované, že převod movitostí na žalobce stal se v úmyslu zkrátiti věřitele. Dlužník Pavel S. žil ve společné domácnosti s dcerou žalobcovou. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání vytýká odvolacímu soudu, že nesprávně (§ 503 č. 4 c. ř. s.) rozřešil otázku, koho tíží důkazní břímě, majíc za to, že žalobce Václav F. jako otec Lotty F-ové, jež žije s dlužníkem Pavlem S-em v mimomanželském společenství, je blízkým příslušníkem dlužníkovým a proto platí o jeho kupu dlužníkových movitostí domněnka Šu 2 čís. 4 odp. ř. Předpis § 4 odp. ř., vymezující ve shodě s § 32 konk. ř. pojem blízkého příslušníka, rozeznává mezi manželkou a osobou, jež žije s dlužníkem v mimomanželském společenství, a pokládá za blízké příslušníky — mimo jiné — osoby, které jsou s manželem (manželkou) v jistém stupni příbuzny nebo sešvakřeny, ale nepraví totéž o osobách, které jsou takto

příbuzny neb sešvakřeny se ženou, jež žije s dlužníkem v mimomanželském společenství. Zákon vůbec nezná mimomanželského švakrovství a tudíž ani v tom smyslu, o který by šlo v projednávaném sporu co do poměru mezi Václavem F-em a soudruhem života jeho dcery. Zákon pokládá sice mimomanželské příbuzenství za rovné s manželským, třebaže jen potud, pokud jde o poměr mezi jedním manželem a mimomanželským příbuzenstvem druhého manžela, neboť i mimomanželské příbuzenstvo jest příbuzenstvem, ale podle zákona nezakládá mimomanželské (manželství podobné) soužití nesezdaných osob švakrovství mezi těmito nesezdanými a příbuznými — ať už manželskými nebo nemanželskými — soudruha života. Je proto blízkým příslušníkem dlužníka manžel jeho nemanželské matky nebo manžel jeho nemanželské sestry, ale nikoli otec nebo bratr jeho družky života, jež žije s dlužníkem v mimomanželském společenství (srov. Bartsch-Pollakův koment. k úpadk. ř. u § 32 str. 277 a k odpůr. ř. u § 4 str. 339). Než, i kdyby tu šlo skutečně o blízkého příslušníka, nebyla by odůvodněna výtká mylného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) v otázce, zda Václavu F-ovi musil býti znám úmysl, žalovanou zkrátiti, neboť je úplně lhostejno, zda nižší soudy řešily správně otázku tu, jakmile zjistily, že dlužník tohoto úmyslu vůbec neměl, usuzující to ze zjištěných okolností, že dlužník nábytek prodal, by byl s to věřitelům zapraviti dospělou dlužnou splátku ze soudního vyrovnání, pro niž neměl hotových peněz, kdežto o manželčině nároku o výživné tehdy — v březnu 1924 — byl spor teprve zahájen a v době rozsudku první stolice — v říjnu 1925 — ještě nebyl pravoplatně vyřízen. Mimo to nelze napadený rozsudek, jímž byl potvrzen rozsudek první stolice, neuznavší dovolatelčin odpůrčí nárok, míti za mylný i proto, že dovolatelka v řízení před soudem první stolice ani netvrdila, že — jak stanoví § 8 odp. ř. — exekuce na jmění dlužníkovu nevedla k úplnému jejímu uspokojení nebo že lze míti za to, že k takovému uspokojení nepovede. Tvrzení to nedoličuje toliko pouhé oprávnění, přiváděti odpůrčí nárok žalobou neb námitkou k platnosti (aktivní oprávnění k žalobě), nýbrž je zákonnou podmínkou odpůrčího nároku a proto nezbytným předpokladem žaloby nebo námítky, jímž nárok má býti přiveden k platnosti. Nezáleží nikterak na tom, zda odpůrce odpůrčího věřitele tento nedostatek zákonného základu odpůrčího nároku vytýkal. K němu sluší přihlížeti při právním posouzení věci ve všech stolicích i z moci úřadu. Odvolací soud tudíž nepochybil, potvrdiv rozsudek první stolice, jímž dovolatelčin odpůrčí nárok nebyl uznán.

Čís. 6400.

Do usnesení soudu, jímž bylo schváleno propachtování pozemků opatrovancových, není oprávněn stěžovati si pachtýř (vydražitel pachtu).

(Rozh. ze dne 26. října 1926, R I 908/26.)

O p a t r o v n i c k ý s o u d odepřel schváliti propachtování pozemků opatrovancových za pachtovné sjednané při dobrovolné dražbě. R e-